

được và mất của một giáo lý viên

Thấm thoát thế mà đã 10 năm gắn bó với công tác dạy Giáo Lý cho các em, từ những ngày đầu chỉ có 2 lớp (Rước lễ lần đầu và lớp Thêm Sức) khởi đầu từ nhà thờ Saint Anna, ở đó có đầy đủ bàn ghế, phòng ốc nhưng thời giờ rất giới hạn, rồi di chuyển đến Holy Family, đến hôm nay cộng đoàn Đền Thánh Mẹ La Vang đã có 5 lớp Giáo lý Song Ngữ, dự định Niên Khóa 2010-2011 sẽ có thêm phòng cho 1 lớp nữa vì con số các em mỗi ngày một tăng, chưa kể lớp Việt Ngữ được hình thành chưa đầy 2 năm.

Bản thân chúng tôi đã cảm nhận được rất nhiều niềm vui và cũng không ít nỗi buồn, những gian nan, thử thách trong suốt chặng đường phục vụ của mình. Nhưng nghiệm lại chặng đường đã qua, thấy những gì mình thiệt thòi mất mát thì ít hơn những gì mình nhận được. Từ việc thấy đó là gánh nặng cho đến khi luôn biết thao thức làm thế nào để mang các em đến với Chúa, thế nào để các em không cảm thấy chán nản đến phải ngủ gục, cho đến khi không đủ giờ để học tập và sinh hoạt trong lớp, mình được Chúa lôi kéo và cuốn hút vào vai trò của mình.

Đôi lúc ngẫm nghĩ cuộc đời mình, nhìn lên không bằng ai như người ta vẫn thường nói, nhưng khi nhìn xuống thấy mình hơn được nhiều người. Bản thân với cái nhìn của mọi người luôn là người “thiệt thòi” so với các anh chị em trong gia đình. Nhưng nếu nghiệm lại chặng đường đã qua, thấy mình đã đánh đổi những gì mình mất mát ít hơn những gì đã lãnh nhận được.

Không phải trong khi dạy giáo lý thì học hỏi được một số kiến thức, hay là đầu mình to ra, nhưng chính những lúc qua Lời Chúa sống liên kết với Chúa, hoặc khi giải bày với Chúa về những ưu tư hoặc đối với những em vì hoàn cảnh gia đình khó khăn khiến các em không

ngoan ngoãn cho mấy, hay vì lý do này lý do khác, thì trong mỗi tình thân thiết cùng Chúa, mình tìm được sự bình an thật, bình an của Chúa trong đời. Và mỗi khi tìm đến Chúa, thấy mình thật là tội lỗi, thấy mình vô cùng đau khổ, nhưng khi đặt mình trước mặt Chúa, thấy Chúa thương mình nhiều hơn mình tưởng, biết thế mà cứ để cho cuộc đời và những thứ “lặt vặt” làm cho nhức cái đầu. Thế nhưng nhờ vào tình yêu của Chúa Giêsu, Chúa đã dẫn đưa không phải đến gần Người, nhưng đặt mình vào trong trái tim Chúa, qua lớp giáo lý, không phải là một lớp, nhưng là tất cả để nhìn thấy các em lớn lên trong sự dẫn dắt đầy tràn tình yêu của Chúa Thánh Thần.

Qua việc phục vụ nhờ đó chúng tôi tìm được lẽ sống cho cuộc đời mình, và cũng ở nơi đây giúp cho chúng tôi tìm thấy được niềm vui thật sự, không phải là những niềm vui chóng qua, mau tàn, và cũng ở đây nhân cách của mình được phát triển, và cũng ở nơi đây mình tìm lại được những bình an sau những gánh nặng mệt mỏi buồn phiền của gia đình, công ăn việc làm và xã hội chung quanh. Tuy nhiên cũng không ít khi “bị” cho là “làm chuyện bao đồng”. Có phải chăng làm tông đồ “mất mát nhiều thứ.”

Vui sống khi có được một niềm vui đích thực trong cuộc sống đó là điều quan trọng nhất trong đời người, có tất cả mọi sự mà không có niềm vui đích thực thì chẳng khác nào như Lời Chúa “được lời lãi cả thế gian mà mất linh hồn thì có ích gì!”, nhưng niềm vui đích thực chỉ có thể mua bằng hy sinh mà thôi, không thể có niềm vui đích thực nếu không có từ bỏ.. Giáo Hội vẫn thường mượn lời Thánh vịnh để nhắc nhở chúng ta về điều đó “Ai gieo trong nước mắt, Sẽ gặt trong tiếng cười”. Chúa Giêsu cũng đã nói đến niềm vui ấy qua bài dụ ngôn về kho tàng được chôn giấu trong một thửa

ruộng. Có người đã khám phá ra kho tàng ấy, người đó về bán tất cả tài sản mình có và mua cho bằng được thửa ruộng đó.

Hy sinh trước hết có nghĩa là trao ban một phần chính mình. Hy sinh càng lớn, niềm vui càng sâu xa. Càng trao ban chính mình, càng được cảm nhận được niềm vui đích thực. Có câu nói của một vị thánh: “Đất đai không thể tự mình mà sinh hoa kết trái, cần phải có hạt giống và nước” cũng vậy, con người không thể mang lại hoa trái nếu không có hy sinh”. Và chỉ khi chìm đắm trong cầu nguyện ta mới có được sự bình an và niềm vui thật.

Ngày Chúa Nhật là ngày nghỉ ngơi, mình có thể nằm ngủ nướng, đi chợ, mua sắm, hay vui chơi, sum họp với gia đình, v.v... Còn Giáo lý viên thì phải soạn bài trước, đi đến sớm dọn dẹp vì nhu cầu của cộng đoàn Đền Thánh không như các cộng đoàn Mỹ xung quanh. Không những chỉ là mất thời gian thôi, mà những năm về trước khi cộng đoàn còn sơ khai, thiếu thốn mọi bề, các thầy cô bỏ tiền túi mua dụng cụ vật liệu in ấn sách vở, mua bánh nước cho các em để khuyến khích các em hăng say hơn và còn có quà cho những em chăm ngoan.

Ngoài những việc đó, chúng tôi còn phải học hỏi, trau dồi kiến thức cho mình, qua những lần đi dự Đại Hội Giáo Lý Viên xa xôi Baton Rouge, Louisiana hay những Khóa Tĩnh Tâm ở California, để đem kiến thức ấy truyền đạt lại cho các em, suy nghĩ và tìm các phương cách cho các em vui học mà không chán nản. Rồi người chúng tôi cũng luôn phải cố gắng sửa chữa những mặt “chưa tốt” của mình, vì “không ai có thể cho điều mình không có”. Và vì giáo lý viên phải sống điều trước khi dạy cho các em. Mùa hè ở Las Vegas, nóng kinh khủng lắm các bạn biết rồi, mặc áo hở cổ, sát nách, là thoải mái nhất, nhưng đó cũng là một sự mất tự do một sự “hãm mình” để phải từ bỏ một trong những sở thích cá nhân.

Đôi khi trở thành người bỏ bê gia đình, vì không dành thời giờ cho gia đình, vợ chồng, con cái, và có khi còn mất luôn cả bạn bè, bị cha rầy, hay các bậc phụ huynh trách móc, những hiểu lầm mâu thuẫn nội bộ giữa các anh chị em trong việc tông đồ... giáo lý viên phải *ném bỏ cái tôi* của mình đi, phải nhẫn nại, tha thứ và vượt qua để tiếp tục thực thi công việc mà chính Chúa Giêsu đã rao truyền và ban cho ơn cao trọng sứ mạng giáo lý viên của mình. Nếu nói “mất” nhiều thì cái “được” lại là rất nhiều.

Là người Giáo lý viên chúng tôi được sự tôn trọng, yêu mến, tin tưởng của các em và của phụ huynh. Hầu như rất nhiều niềm vui và sự bình an từ các em và từ sự học hỏi qua công việc phục vụ của mình. Không phải chỉ là “dạy” cho các em, mà còn “học hỏi” được rất nhiều kinh nghiệm và kiến thức từ công việc, từ mỗi em và những người gần gũi.

Riêng cá nhân, qua sự gần gũi và tìm hiểu đời sống gia đình của các em mình đã vượt qua được những đau khổ, khó khăn mà tưởng chừng như có thể quật ngã buông xuôi. Và khi đức tin được cảm nghiệm qua những ơn lành nhận được trong cuộc sống đều phát xuất từ Tình Yêu của Thiên Chúa thì những gì chúng ta bỏ ra để phục vụ cho Ngài thì chẳng thấm vào đâu cả. Chính vì vậy, việc quan trọng của cha, sơ, và các thầy cô giáo lý viên đi trước là làm thế nào để giúp cho giới trẻ – các tân giáo lý viên có được “1 cái tâm giáo lý viên” hay nói khác đi đó là niềm hăng say yêu mến phục vụ. Khi các em hoặc mọi người có được niềm yêu mến đó thì chẳng cần ai nói gì hay đòi hỏi gì, các em và mọi người sẽ tự mình trau dồi và hoàn thiện bản thân mỗi ngày để trở thành 1 GLV chứng nhân đem Tin Mừng – Tình Yêu của Chúa đến với các em thiếu nhi và các bạn trang lứa.

Trên đây là vài chia sẻ của cá nhân với mọi người, đặc biệt với các anh chị em giáo lý viên khác (hoặc với những ai muốn trở thành giáo lý viên) mình hy vọng chúng ta cùng nhau góp sức để xây dựng Cộng Đoàn và Giáo Hội ngày càng tốt đẹp hơn. Chúng ta hãy cùng chung tay làm giàu hơn với những nén vàng Chúa trao ban các bạn nhé!

Cám ơn Cha Giuse Nguyễn Đức Trọng đã chỉ định con, cám ơn các em thiếu nhi là những học trò ngoan cũng như cám ơn những học trò bướng bỉnh đã giúp cho chúng tôi rèn luyện sự kiên nhẫn của mình, cám ơn quý phụ huynh đã hy sinh chịu khó, để mang con em đến cho chúng tôi.

Tạ ơn Chúa Giêsu vì Chúa là Thầy con, đã ban Chúa Thánh Thần hướng dẫn dạy dỗ và cho chúng con diễm phúc được lặp lại những lời của Thầy, mà trước đây con rất ngại ngùng. Giờ đây con muốn được nói lên những lời của thánh Anrê Tử Đạo Việt Nam (Bổn mạng của các giáo lý viên) trước khi Tử Đạo: “*Chúng ta hãy lấy tình yêu để đáp lại tình yêu của Chúa chúng ta, hãy lấy mạng sống đáp lại mạng sống*”.

Thanh Mai

Ban Giáo Lý Đền Thánh Mẹ La Vang